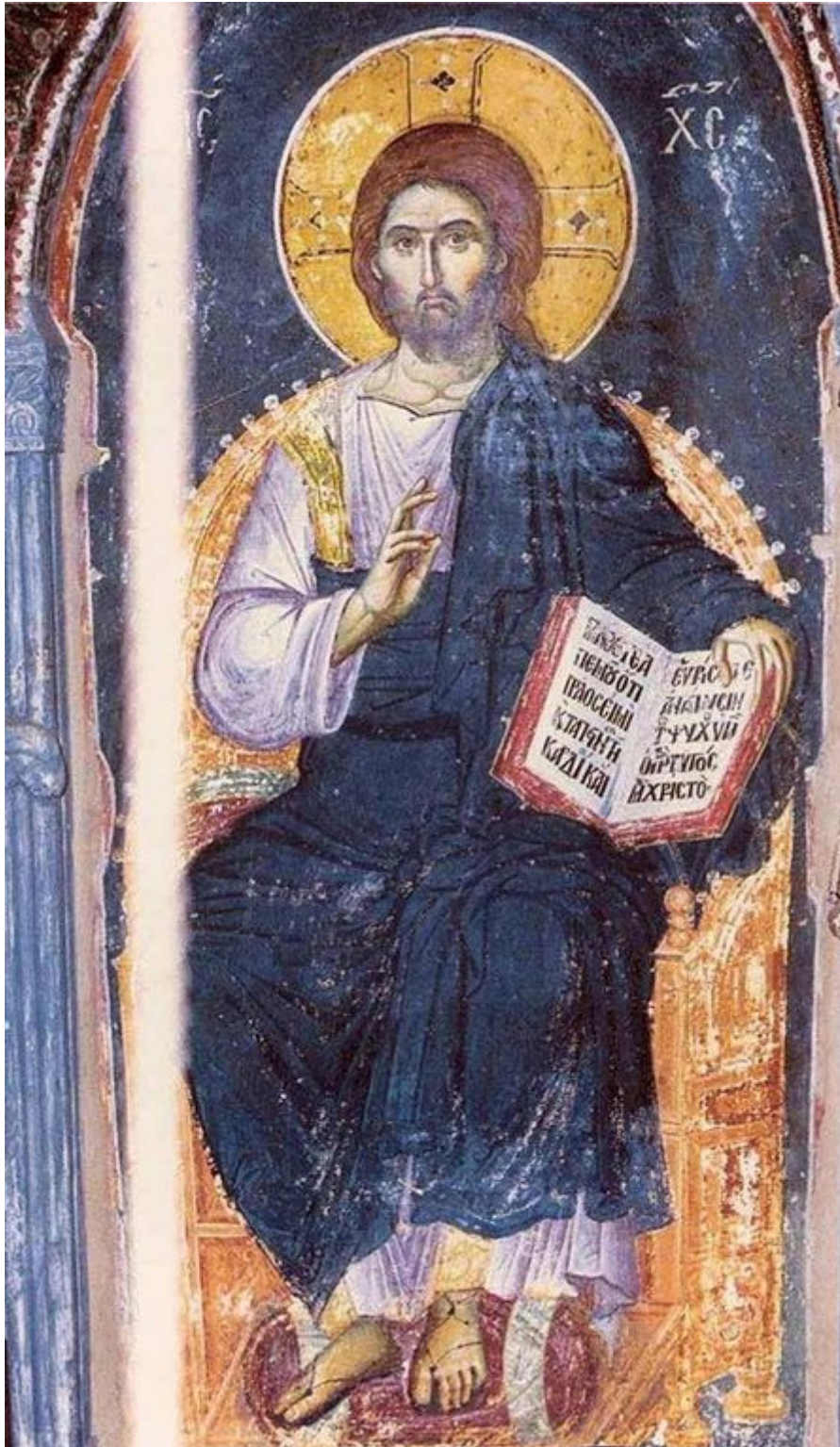
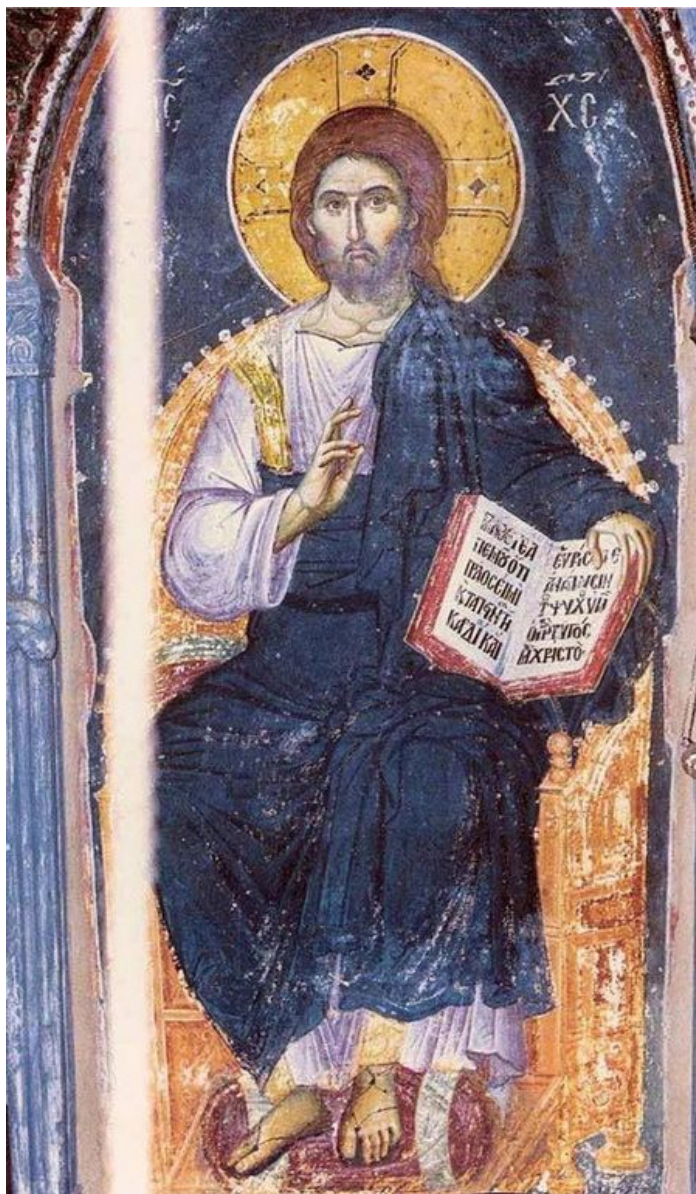

† Μοναχός Μωϋσής Αγιορείτης: Όποιος αγαπά δεν έχει ποτέ μοναξιά

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

*Χριστός ένθρονος, Μανουήλ Πανσέληνος, Ναός
Πρωτάτου Καρυές Αγίου Όρους.*

Όποιος είναι αληθινά ταπεινός δεν έχει κανένα φόβο. Αυτός που αγαπά το Θεό και το συνάνθρωπο και όταν είναι μόνος δεν είναι μόνος. Ο ταπεινός έχει ασφάλεια, αφοβία, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, πραότητα, αγαθοσύνη, εγκράτεια, ελευθερία, χάρη.

Ένας γνήσιος χριστιανός που αγαπά, προσφέρεται, θυσιάζεται, ζει για τους άλλους, δεν μπορεί να μην είναι ταπεινός. Ο αληθινά ταπεινός χαίρεται περισσότερο να δίνει παρά να παίρνει. Δεν έχει απαιτήσεις από τους άλλους. Τους υπομένει, τους αποδέχεται, τους καλοδέχεται, προσεύχεται γι' αυτούς. Έτσι δεν στενοχωρείται.

Στενοχωρούμεθα με τους άλλους γιατί έχουμε πολλές απαιτήσεις από αυτούς. Είμαστε αρκετά αυστηροί μαζί τους, ενώ με τον εαυτό μας είμαστε αρκετά

επιεικείς. Θέλουμε μόνο να μας προσέχουν, να μας ακούν, να μας αγαπούν. Είμαστε φειδωλοί στην προσοχή, στην ακοή, στην αγάπη απέναντι των άλλων. Αποζητάμε την εκτίμηση, τον έπαινο, το πλήρες ενδιαφέρον των άλλων. Εμείς όμως είμαστε τσιγγούνηδες σε προσφορά.

Στεναχωριούνται εύκολα οι άνθρωποι, αποθαρρύνονται, απογοητεύονται, θλίβονται και μελαγχολούν, γιατί η πίστη τους δεν είναι θερμή, η εμπιστοσύνη τους στο Θεό είναι χαλαρή κι η ελπίδα τους απομακρυσμένη. Ο πιστός έχει πληροφoρία βεβαιότητας, ενισχύσεως, εμπιστοσύνης και ελπίδος. Δεν σημαίνει ότι δεν έχει προβλήματα, αλλά τα προβλήματα τα αντιμετωπίζει ελπιδοφόρα. Η ελπίδα στον Παντοδύναμο και πανταχού παρόντα Θεό χαρίζει στον πιστό ειρήνη, γαλήνη, ηρεμία, παρηγορία, έλεος.

Γέροντες και γερόντισσες παλαιότερων εποχών με μεγαλύτερα και περισσότερα προβλήματα οπωσδήποτε, έκαναν με νόημα το σταυρό τους, καρτερούσαν φιλότιμα, υπόμεναν επίμονα και το «πρώτα ο Θεός» ή «έχει ο Θεός» ή «δόξα τω Θεώ» δεν ήταν διόλου σχήμα λόγου.

Οι σημερινοί φουσκωμένοι από έπαρση άνθρωποι θεωρούν μεγάλη ντροπή να σταυροκοπηθούν ή να επικαλεσθούν το Θεό και πιστεύουν πως η ευφύια τους, η πολυγνωσία τους, η πολυπραγμοσύνη τους θα λύσει όλα τους τα προβλήματα. Να που όμως δεν τα λύνουν και είναι γεμάτες οι τσέπες τους αγχολυτικά, αναλγητικά, καταπραϋντικά, αντικαταθλιπτικά και υπνωτικά.

Όσοι δε πίστεψαν στη θεοποιημένη λογική τους και στο υπερφίαλο εγώ τους πλανέθηκαν από μία επικίνδυνη αυτάρκεια, ένα μοντέρνο χριστιανισμό μιας φαρισαϊκής αγιότητας κι έγιναν παίγνια δαιμόνων.

Η αγιότητα δεν είναι ποτέ αταπείνωτη, υποκριτική, εγωκεντρική, αφιλάδελφη και απομονωμένη. Οι άγιοι δεν πιστεύουν στον εαυτό τους και στα έργα τους αλλά ελπίζουν και επικαλούνται συνεχώς το άπειρο έλεος του Πανάγαθου Θεού.

Οι άγιοι παρακινούν κι εμάς τους αμαρτωλούς να συγκινηθούμε και να συνετισθούμε από τα παραδείγματα των μεγάλων αμαρτωλών που μετανόησαν και έγιναν άγιοι...

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, η "Εύλαλη σιωπή", Εκδ. Εν πλώ, σ. 56-58. (Αποσπάσματα).